

Sygnatura akt VI GC 459/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **K. J., A. D.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę 1856,31 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. rzecz powodów K. J. i A. D. solidarnie kwotę 1.856,31 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt sześć złotych 31/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2013r.,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.510,- zł (jeden tysiąc pięćset dziesięć złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 600,- zł (sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powodowie – K. J. i A. D. wnieśli o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 1.856,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że należący do P. P. samochód marki V. uległ uszkodzeniu w wypadku, którego sprawcy pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej. Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym ustalił koszty naprawy pojazdu i zapłacił odszkodowanie w wysokości 2.163,29 zł. Zdaniem powodów koszt naprawy uszkodzonego pojazdu winien wynosić 4.019,60 zł, a dochodzona kwota stanowi różnicę między odszkodowaniem wypłaconym a należnym wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. Dochodzoną wierzytelność powodowie nabyli w wyniku przelewu wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił, że w sprawie miała miejsce szkoda całkowita gdyż pojazd został zezłomowany 2 miesiące po kolizji. Z tych samych przyczyn powodowie nie mogli nabyć wierzytelności dochodzonej pozwem, skoro ona nie istnieje.

Sąd ustalił.

W dniu 18 stycznia 2013r., w wyniku kolizji, doszło do uszkodzenia należącego do P. P. samochodu marki V. numer rejestracyjny (...). Poszkodowany zgłosił tak powstałą szkodę pozwanemu w dniu 21 stycznia 2013r. Pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów kierującym pojazdem, odpowiedzialnemu za uszkodzenie samochodu marki V. numer rejestracyjny (...).

Bezsporne.

Zakres uszkodzeń samochodu marki V. numer rejestracyjny (...) obejmował: owiewkę lewą (naprawa), pokrywę przednią (naprawa), ścianę boczną lewą (lakierowanie).

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 14 – 16, kalkulacja naprawy Nr (...)– k. 22 – 25.

Pozwany ustalił koszty naprawy pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...), przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu (M.) oraz części zamiennych innych producentów oraz wskaźnik urealnienia wartości części zamiennych w wysokości 60% oraz materiału lakierniczego w wysokości 40%, na łączną kwotę 2.163,29 zł netto, tj. 2.660,85 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 1.117,49 zł,
- lakierowanie: 226,80 zł,
- robocizna (blacharz): 252,- zł (w stawce 70,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 3,6 rbg),
- robocizna (lakiernik): 567,- zł (w stawce 70,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 8,1 rbg).

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 14 – 16,.

Pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 2.163,29 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: pismo z dn. 31.01.2013r. – k. 13, pismo z dn. 30.07.2015r. – k. 26 – 27.

W sporządzonej przez powodów kalkulacji, koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu (M.) określono na kwotę 4.019,60 zł netto (4.944,11 zł brutto), w tym:

- części zamienne: 2.849,60 zł (w tym normalia 55,87 zł),
- lakierowanie (robocizna z materiałem): 810,- zł (w stawce 100,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 8,1 rbg),
- robocizna (blacharz): 360 zł (w stawce 100,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 3,6 rbg).

Dowód:kalkulacja naprawy Nr (...) – k. 22 – 25, pismo z dn. 5.11.2014r. z załącznikiem – k. 32, 33

W dniu 10 kwietnia 2013r. pojazd marki V. numer rejestracyjny (...) został oddany do stacji demontażu. W dniu 15 kwietnia 2013r. pojazd ten został wyrejestrowany w związku z jego demontażem.

Dowód: zaświadczenie o demontażu Nr (...) – k. 28, decyzja Nr (...)– k. 29.

W dniu 2 lipca 2015r. powodowie nabyli od P. P. wierzytelność o zapłatę odszkodowania w związku wypadkiem z dnia 18 stycznia 2013r., obejmującego dodatkowe koszty naprawy pojazdu. Pismem z dnia 2 lipca 2015r. P. P. zawiadomił pozwanego z zbyciu wierzytelności na rzecz powodów.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 2.07.2015r. – k. 17 – 18, zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dn. 2.07.2015r. – k.19.

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki V. numer rejestracyjny (...), wynosiły przy zastosowaniu oryginalnych części producenta pojazdu (O) – 4.069,60 zł netto (5.005,61 zł brutto), w tym:

- części zamienne: 2.849,60 zł (w tym normalia 55,87 zł),
- lakierowanie (robocizna i materiał): 810,- zł (w stawce 100,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 8,1 rbg),
- robocizna (blacharz): 410,- zł (w stawce 100,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 4,1 rbg),

Wykonane naprawy z zastosowaniem części zamiennych oznaczonych symbolem Q byłoby niemożliwe z uwagi na brak na rynku dostępnych zamienników tego rodzaju. Wartość samochodu marki V. numer rejestracyjny (...) przed powstaniem szkody wynosiła 13.800,- zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego – k. 57 – 72.

Pismem z dnia 8 lipca 2015r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 1.856,31 zł netto tytułem brakującego odszkodowania stanowiącego koszty naprawy pojazdu.

Dowód: pismo z dn. 8.07.2015r. – k. 20 – 21.

Sąd zważył.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci: umowy przelewu wierzytelności i zawiadomienia o tym przelewie oraz pism, kosztorysów i fotografii – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki V. numer rejestracyjny (...). Opinia ta jawi się jako rzetelna i spójna, dając rzetelne źródło informacji o tym istotnym elemencie stanu faktycznego, określając koszty naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu (części z grupy O), możliwość dokonania naprawy z zastosowaniem części stanowiących zamienniki wykonane na linii produkcyjnej producenta pojazdu (części z grupy Q) raz wartość pojazdu przed i po powstaniu szkody. Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron w zakreślonym im ku temu terminie (k. 75, 76, 77, 79, 87).

Sąd oddalił wnioski obu stron o przeprowadzenie dowodu z akt szkodowych w zakresie w jakim nie sprecyzowały one dokumentów mających stanowić wnioskowane środki dowodowe. Żądanie przeprowadzenia dowodu z całości akt szkodowych nie mogło zostać uwzględnione. Przenosiłoby bowiem na Sąd obowiązek doboru właściwych do tezy dowodowej środków dowodowych, prowadząc do naruszenia zasady kontrydiktoryjności i równości stron procesu. Oddaleniu podlegały również wnioski powoda o przeprowadzenie dowodu z dokumentów z akt szkodowych w postaci: zgłoszenia szkody, protokołu oględzin pojazdu oraz dokumentacji fotograficznej, gdyż pozwany nie przedstawił tych dokumentów. Zaniechanie pozwanego w tym zakresie Sąd ocenił przez pryzmat wytycznych z art. 233 § 2 k.p.c., na niekorzyść pozwanego – uznając za udowodnione okoliczności, co do których powód powołał w/w dowody. Nadto oddaleniu podlegał wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z informacji Komisji Nadzoru Finansowego, gdyż wynikające z niej fakty nie miałyby istotnego znaczenia dla wyniku sprawy. Ogólne wytyczne Komisji Nadzoru Finansowego nie mogą bowiem stanowić okoliczności faktycznej mającej znaczenie w niniejszej sprawie. Zgłaszanie dowodów może być ocenione jako nieprzydatne dla wyjaśnienia sprawy lub zmierzające do zwłoki, wówczas gdy teza dowodowa jest nieistotna dla rozstrzygnięcia lub proponowany środek jest nieprzydatny do jej udowodnienia, co miało miejsce w przypadku w/w wniosków dowodowych (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1999r., sygn. akt I PKN 316/99, OSNP z 2001r., Nr 5, poz. 151; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. akt III CKN 1393/00, LEX Nr 603170).

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodom przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabyli oni bowiem – na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 lipca 2015r. – wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za skutki wypadku z dnia 18 stycznia 2013r. (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). P. P. jako zbywca wierzytelność skierowała do pozwanego zawiadomienie o dokonanym przelewie wierzytelności, której to okoliczności pozwany nie przeczył. Niemniej z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tego zawiadomienia należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, tj. w dniu 14 września 2015r. (k. 91), co jednak – z uwagi na charakter sformułowanych w odpowiedzi na pozew zarzutów – nie miało istotnego

znaczenia dla wyniku sprawy. Umowa przelewu wierzytelności określała wierzytelność w sposób umożliwiający jej identyfikację, wskazując na jej źródło w postaci zdarzenia z dnia 18 stycznia 2013r. Wskazać należy, że roszczenie odszkodowawcze może być niemożliwe do oznaczenia z góry w pieniądzu. Sama wierzytelność powstaje bowiem z chwilą zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, jednak jej wartość może być ustalona dopiero po określeniu zakresu szkody. Nie można jednocześnie wyłączyć dopuszczalności sprzedaży takiej wierzytelności jeszcze przed ostatecznym ustaleniem jej wysokości. Skoro bowiem dopuszczalny jest przelew wierzytelności przyszłej, to tym bardziej dopuszczalny jest przelew wierzytelności istniejącej, wynikającej ze sprecyzowanego stosunku prawnego, ale której wysokość wymaga doprecyzowania (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012r., sygn. akt V CSK 219/11, LEX Nr 1243093; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r., sygn. akt I ACa 885/13, LEX Nr 1461185; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2013r., sygn. akt VI ACa 398/13, LEX Nr 1544537). W żadnym wypadku nie można też przyjąć niedopuszczalności przelewu wierzytelności o odszkodowanie jako sprzecznej z właściwością zobowiązania (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009r., sygn. akt III CZP 18/09, OSNC z 2010r., Nr 1, poz. 11). Nie stoi temu również na przeszkodzie charakter odpowiedzialności łączącej sprawcę szkody i ubezpieczyciela (in solidum). Ustawowe wyłączenia w tym zakresie dotyczą zaś jedynie odszkodowania za szkody na osobie (art. 449 k.c.). W kwestii causae przelewu wierzytelności, wypada wyjaśnić, że umowa ją przenosząca miała charakter umowy sprzedaży, o czym świadczy fakt oznaczenia – w § 4 umowy – ceny sprzedaży (art. 510 § 1 k.c.). Należy jednak zaznaczyć, że przelew wierzytelności może nastąpić także pod tytułem darmym, bez uszczerbku dla jego ważności i skuteczność (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2013r., sygn. akt VI ACa 398/13, LEX Nr 1544537). Wbrew twierdzeniom pozwanego, powódowie mogli skutecznie nabyć wierzytelność. Przekonanie pozwanego, że wygasła ona wobec demontażu uszkodzonego pojazdu nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. Odszkodowanie przysługuje bowiem poszkodowanemu bez względu na to jak postąpił z uszkodzonym pojazdem, a jego demontaż nie skutkowało zniwelowaniem uszczerbku majątkowego poszkodowanego.

Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana (art. 822 § 4 k.c.), a pozwany przyjął ją na siebie co do zasady, nie kwestionując sprawstwa sprawcy szkody oraz wypłacając odszkodowanie w wysokości 2.163,29 zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 18 stycznia 2013r.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, w tym bezsporną w istocie okoliczność zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę w pojeździe powodów marki V. numer rejestracyjny (...) należącym do P. P. oraz udzielania sprawcy tego zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego. Okoliczności te zostały przyznane przez pozwanego w odpowiedzi na pozew a zatem należało je uznać za bezsporne. Zakres uszkodzeń w/w pojazdu okazał się w istocie również bezsporny, gdyż kosztorysy pozwanego i powodów przewidywały naprawę tych samych elementów pojazdu. Zakres ten potwierdziły również wnioski opinii biegłego.

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 392 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Skoro bezpośrednim skutkiem zdarzenia z dnia 25 października 2013r. było uszkodzenie samochodu marki V. numer rejestracyjny (...), to pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawy szkody, obciążał obowiązek jej naprawienia.

Spór koncentrował się jedynie na wysokości należnego powodowi, w związku z powstałą szkodą, odszkodowania. Powodowie stali na stanowisku, że roszczenie o naprawienie tego typu szkody pozostaje niezależne od tego, czy pojazd został faktycznie naprawiony ani czy poszkodowany w ogóle zamierza go naprawić. Jednocześnie poszkodowany miał prawo zastosować części zamienne producenta pojazdu oraz skorzystać z usług autoryzowanego serwisu, a odszkodowanie winno obejmować zwrot również takich kosztów. Kwestionowali przy tym wysokość ustalonego i przyznanego przez pozwanego odszkodowania. Pozwany z kolei twierdził, że wobec demontażu pojazdu szkoda nie zaistniała.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedstawione przez powodów stanowisko co do braku zależności między prawem do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu a jego uprzednią naprawą (a nawet zamiarem naprawy), poparte szeregiem wypowiedzi judykatury, jest w pełni akceptowane przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Chodziło bowiem o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003r., sygn. akt IV CKN 387/01, LEX Nr 141410). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację. Nie jest przy tym z góry wykluczone zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu ani zlecenie jej autoryzowanemu serwisowi i to bez względu na wiek i stan eksploatacyjny uszkodzonego pojazdu (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt III CZP 85/11, OSNC z 2013r., Nr 3, poz. 37). W obrębie odpowiedzialności odszkodowawczej, przy obowiązywaniu zasady pełnej kompensacji, zdarzenie będące źródłem szkody nie może bowiem prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004r., sygn. akt I CK 557/03, LEX Nr 585672; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1998r., sygn. akt III CZP 72/97, OSNC z 1998r., Nr 9, poz. 133).

W niniejszej sprawie zakres uszkodzeń pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) oraz koszt ich usunięcia potwierdzają przeprowadzone w sprawie dowody z dokumentów i opinii biegłego. W konsekwencji, należało uznać, że powodowi jako nabywcom wierzytelności, przysługuje prawo do odszkodowania w wysokości rekompensującej koszty naprawienia pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...). Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia z uwzględnieniem faktycznego zakresu i sposobu naprawy (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365).

W niniejszej sprawie uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu obejmowały koszty robocizny mechanika i lakiernika w stawce 100,- zł za roboczogodzinę, a także zakupu części zamiennych, materiału lakierniczego i elementów dodatkowych (normalia). Wartość naprawy wykonanej w powyższy sposób należało ustalić – w ślad za wnioskami opinii biegłego – na kwotę 4.069,60 zł netto. W tym miejscu należy wskazać, że pomimo tego iż zastosowanie części zamiennych oznaczonych symbolem Q zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody,

bez uszczerbku dla jego funkcjonalności i estetyki, w niniejszej sprawie koszt naprawy pojazdu należało ustalić w oparciu o części zamiennie oznaczone symbolem O. Biegły wyjaśnił bowiem, że dla uszkodzonych części brak jest na rynku zamienników oznaczonych symbolem Q. Z kolei pozwany dokonując wyceny części zamiennych, zastosował wskaźnik urealnienia ich wartości wynoszący 60%. Nadto zastosował wskaźnik obniżenia wartości lakierowania w wymiarze 40%. Nie wyjaśnił jednak, a tym bardziej nie wykazał, aby działanie takie było uzasadnione co do zasady a zwłaszcza wysokości. Tego rodzaju arbitralne stanowisko pozwanego, nie może stanowić podstawy dla ustalania uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. W uwzględnionej przez Sąd opinii biegłego, koszty robocizny skalkulowano przyjmując stawkę za 1 roboczogodzinę w wysokości 100,- zł. Pozwany w swoim kosztorysie ustalił ją na kwotę 70,- zł, jednak nie wyjaśnił przyczyn przyjęcia jej na tym poziomie, poza wskazaniem, że odpowiada ona warunkom rynkowym. Trzeba mieć jednak na uwadze, że biegły ustalając stawkę robocizny na poziomie 100,- zł za 1 roboczogodzinę również kierował się sytuacją rynkową. Jednocześnie pozwany nie zakwestionował opinii biegłego w tym zakresie. Należało zatem uznać, że koszty robocizny wskazane w opinii biegłego odpowiadały rzeczywistym kosztom robocizny poniesionym przez powodów.

Oczywiście bez wpływu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu pozostawała fakt, że został on krótko po uszkodzeniu zdemontowany. Jak już bowiem wskazano wyżej, poszkodowany zachowuje prawo do odszkodowania stanowiącego równowartość kosztów naprawy pojazdu bez względu na to, czy pojazd w rzeczywistości zamierzał naprawić. Jego uszczerbek majątkowy wyraża się bowiem w tym, że dotychczas sprawny pojazd utracił swoje funkcje wskutek jego uszkodzenia, nie zaś jedynie w tym, że poszkodowany musi ponieść koszty jego naprawy. Rezygnacja z naprawy nie pociąga zatem za sobą wygaśnięcia roszczenia odszkodowawczego. Pozwany nie podjął przy tym inicjatywy dowodowej w celu wykazania, że doznana przez poszkodowanego szkoda była niższa niż ustalone koszty jej usunięcia.

W ocenie Sądu chybione okazały się także twierdzenia pozwanego co do charakteru szkody jako całkowitej. Przede wszystkim w przypadku odszkodowania z polisy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów należy co do zasady wykluczyć możliwość przypisania jej takiego charakteru. Poszkodowany nie może być bowiem zmuszany do zaniechania naprawy tylko z uwagi na relację jej kosztów do wartości pojazdu sprzed powstania szkody. W istocie bowiem poszkodowany może żądać restytucji naturalnej szkody, która musiałaby polegać na zapewnieniu mu naprawy pojazdu, nie zaś ograniczać się do zapłaty odszkodowania. Trzeba zaznaczyć że pod użytym w art. 363 § 1 zd. 2 k.c. pojęciem nadmiernych kosztów nie można zawsze rozumieć jedynie przewagi kosztów naprawy nad wartością pojazdu sprzed powstania szkody, tym bardziej że aktualnie wartość samochodów w miarę ich eksploatacji charakteryzuje się dynamicznym spadkiem, zaś koszty naprawy pozostają na relatywnie wysokim poziomie z uwagi na zaawansowane technologie stosowane w pojazdach. Nade wszystko jednak, w niniejszej sprawie wbrew twierdzeniom pozwanego, wartość pojazdu przed szkodą, wynosząca 13.800,- zł była wyższa niż wysokość kosztów jego naprawy (4.069,60 zł), co wyklucza zasadność dywagacji pozwanego co do charakteru szkody.

Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). W przypadku uszkodzenia pojazdu, odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51).

Co za tym idzie, należne powodowi odszkodowanie obejmujące uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) przy zastosowaniu części zamiennych oznaczonych symbolem O (4.069,60 zł netto) pomniejszone o kwotę wypłaconego już odszkodowania (2.163,29 zł), winno wynosić kwotę 1906,31 zł (4.069,60 zł – 2.163,29 zł). Powodowie żądali jednak kwoty niższej (adekwatnie do różnicy między ustalonymi przez siebie kosztami naprawy a wypłaconym odszkodowaniem), tj. kwoty 1.856,31 zł i Sąd żądaniem tym był związany po myśli art. 321 § 1 k.p.c.

Od tej kwoty przysługiwały powodom także odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę w dniu zdarzenia, tj. 21 stycznia 2013r. Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc w dniu 20 lutego 2013r., a zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 22 lutego 2013r. było uzasadnione. Pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego.

W tym stanie rzeczy, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.856,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2013r., orzekając jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości w następstwie czego powodom przysługiwał zwrot całości poniesionych kosztów procesu. Powodowie ponieśli koszty procesu w łącznej wysokości 1.507,- zł w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 93,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490 w z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804), opłata skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ustalone postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 22 stycznia 2016r. w wysokości 870,87 zł, pokryte z zaliczki powodów do kwoty 800,- zł (w pozostałej części koszty te pokryto z zaliczki złożonej przez pozwanego).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II wyroku.